

Sygnatura akt IV Ka 842/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie :	SO Waldemar Majka SO Ewa Rusin
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013 roku

sprawy **A. R.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 10 października 2013 roku, sygnatura akt III K 226/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

IV Ka 842/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2013r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uznał oskarżonego **A. R.** za winnego tego, że w dniu 1 lutego 2013 roku w W., woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym podczas pierwszego badania 1.19 mg/l i podczas drugiego badania 1.29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 19 września 2012 roku, sygn. akt III K 452/12 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym,

to jest popełnienia czynu z art. 178 § 4 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (roku) pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat od chwili uprawomocnienia się orzeczenia.

Ponadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono A. R. okres zatrzymania w dniu 01 lutego 2013r.

Orzeczono ponadto o kosztach sądowych.

Wyrok powyższy zaskarżony został w całości apelacją własną oskarżonego, który wyrokowi temu zarzucił „naruszenie przepisów prawa procesowego a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2, 3, 4 k.p.k.” i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Wbrew wywodom skarżącego, sąd odwoławczy stwierdza, że ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku są prawidłowe i zgodna z całokształtem okoliczności ujawnionych w toku postępowania.

Sąd Rejonowy zasadnie oparł swoje przekonanie o zawinięciu oskarżonego głównie na zeznaniach świadków T. K. i J. U., bo ich relacje jako bezpośrednich obserwatorów zachowania kierującego samochodem „M.(...)” miały największą wartość dowodową. Świadkowie poruszali się za tym pojazdem zaraz potem jak zauważyli niebezpieczną, kolizyjną jazdę jego kierowcy, mieli go przez cały czas w polu widzenia i stwierdzili zgodnie i bez żadnych wątpliwości, że po zatrzymaniu z miejsca kierującego wyszedł nietrzeźwy oskarżony a wcześniej nie stwierdzili zamiany osób na tym siedzeniu.

Relacje tych świadków są stanowcze i dokładne oraz spójne a zatem wiarygodne i mają charakter jednoznacznie obciążający oskarżonego.

Zeznania funkcjonariusza policji Ł. M. również zasługują na wiarę, a nadto potwierdzają wersję przedstawianą przez świadków, z tym, że policjant nie widział oskarżonego za kierownicą, bo przybył na miejsce już po jego zatrzymaniu przez świadków.

Przebieg wypadków poznał on zatem z ich relacji i potwierdził przed sądem podając m. in. że „pytał wskazanego mężczyznę (oskarżonego) czy jest prawdą, że kierował, co potwierdził i wypowiedziom pozostałych osób nie przeczył” (k. 130).

Twierdzenia apelującego jakoby funkcjonariusz policji stanowczo i kategorycznie zaprzeczył, że oskarżony pojazdem kierował są nieprawdziwe i ewidentnie rozbieżne z rzeczywistą treścią zeznań, które Ł. M. złożył przed sądem. Oskarżony celowo wypacza te zeznania, interpretując je na swoją korzyść. Jednocześnie nie dostrzega on tak oczywistego dowodu jakim są zeznania T. K. i J. U., z pewnością dlatego, że nie pozostawiają one wątpliwości co do oceny zachowania A. R. jako sprawy zarzucanego mu czynu.

Sąd I instancji dysponował wystarczającym materiałem dowodowym, który prawidłowo ocenił i wyprowadził trafne wnioski. Sprawstwo i wina oskarżonego w świetle tego nie budzą zastrzeżeń.

Wymierzona kara nie jest rażąco surowa gdy uwzględni się poważne okoliczności obciążające oskarżonego (wskazał je Sąd Rejonowy) oraz, że oscyluje ona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Kara ta będzie właściwą odpłatą za popełniony czyn i przestrogą dla sprawcy na przyszłość.

Wyrok jako trafny utrzymano w mocy.